

Mulighed, at se de ældre Ting opstå i en ny, mere tidsmæssig ordnet Udgave, hvortil jeg vilde foretage den samme omhyggelige Revision som med »Amtmandens Døtre«, den eneste der havde opnået nye Oplag. Det var mit inderlige Ønske at kunne arbeide derfor, medens Syn og Kræfter endnu til- lod det.

Men dertil er heller ikke levnet mig nogen Udsigt. Håbløs Afvisning er mødt mig overalt. Hos Stensballe ligger endnu Restoplaget af »Fortællinger« (61) hos Cappelen, »I de lange Nætter« nedstøvet i Glemselet. Der mindes aldrig om disse Bøgers Tilværelse, der er en hel Generation voxet op, der ikke kjender dem.

Et andet Ønske, at få min Mands Breve ud i Trykken, har ikke havt bedre Held.

Disse Breve skriver sig dels fra hans Udlændighed under vor Forlovelse, dels fra vort 10årige Ægteskab, når jeg i Sommerferien lå oppe i Eidsvold, hvor han senere kom efter. Et lidet Kulturbillede fra hin ret mærkelig bevægede Tid inde i vor Hovedstad, giver disse Breve, der i Form af en daglig Bulletin lyksaliggjorde mig i min landlige Ensomhed.

Mit sidste Forsøg på at få et Udvalg af disse Breve ud, var da jeg i 76 skrev til en Forlægger i Kristiania derom, en human, venligsindet Mand, som jeg tænkte lettest vilde komme mit Ønske imøde. Jeg modtog et Svar fuldt af Betæneligheder, der alle synes at bunde i hin nationale Fordom, at denne Opgave, at forvalte en Andens Eiendom lå over en — indes Evner. En af Betingelserne lød på, at jeg måtte helst lade »en bekjendt Literat« gennemgå og besørge Udvalget af disse Breve.

Der stod jeg igjen foran den Mur, som man støder sit Hoved mod, kun ikke kan bøie sig for. Jeg måtte skrive Manden, at jeg desværre ikke kunde gå ind på hans ærede Forslag, formedelst at jeg selv var »en bekjendt Literat« og at jeg var *Hustruen*, og de Breve kom ikke i andre Hænder, Så ligger de der endnu.

Og dette er dog kun den ene Side af mit Forfatterliv, det som rører Hjemmet.

Jeg har båret det så tålmodig, som det kan bæres, som det Uundgæelige, som Følgerne af at ville Noget, der ikke har sin Rod i Hjemmet.